

ЖСШТНОЗБРНО

БР.

НА

1941

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XV.

БР. 6.

Основниятъ законъ

Днесъ хората иматъ редъ идеи, които не сж вѣрни. Едно дете, родено отъ болна майка, не може да бжде здраво. Това е анормално състояние. Единъ човѣкъ, който вѣрва въ Бога, смушава се и се безпокои постоянно, това е вѣра на болни хора. Вѣрва, че ще умре, че ще осакатѣе, че ще осиромашее, че нищо нѣма да стане отъ него. Вѣрва, че свѣтътъ е лошъ, че хората сж лоши. Ако човѣкъ държи всички тия мисли, тая каль въ ума си, той не може да бжде здравъ. Казва: Въ какво да вѣрвамъ? Човѣкъ да вѣрва въ туй, което иска да стане. Щомъ не иска да бжде боленъ, да не мисли за болестъта. Що ще се занимава съ нея? Да вѣрва въ здравето си; да вѣрва въ свѣтлия си умъ; да вѣрва, че богатъ може да стане; да вѣрва, че всичко отъ него може да стане. Да вѣрва, че свѣтътъ е разумно създаденъ и че хората сж добри.

Много отъ нашитѣ идеи не сж реални и сж като куклитѣ на децата. Ние искаме на нашитѣ кукли Разумното да обърне внимание. Кое дете бихме могли да убедимъ, че неговитѣ кукли майка му ги е родила? То знае, че тя ги е купила отъ пазара. Нѣкои наши мисли и чувства сж кукли, които искаме да направимъ като синове и дѣщери на Бога.

Много хора днесъ страдатъ отъ излишни мисли и желания, които нѣматъ отношение къмъ сегашния имъ животъ. На мнозина желанията сж като на допотопнитѣ животни. Единъ съвремененъ богаташъ иска милиарди. Защо му сж тия пари? Може ли човѣкъ съ пари да се откупи отъ смъртъта, или може ли съ пари да купи нѣкаква добродетель, или да добие безсмъртие?

Човѣкъ мисли, че има права въ свѣта. Когато лисицата влѣзе въ курника и задигне една кокошка, стопанинътъ излиза съ пушката да я убие. Но когато синъ му заколи кокошка, ни най-малко не излиза съ пушка да го убие. Въ случая той никакъ не мисли за страданията на кокошката, но изхожда отъ своето лично благо.

Въ свѣта има единъ законъ, който регулира всички нѣща. Между всички същества има съотношение. Често благото на едно същество зависи отъ друго. Ние не можемъ безразборно да сѣчемъ, кое да е дърво, или да убиемъ, кое да е животно. Има факти въ живота, които показватъ, че съ отсичането на едно дърво, или съ убиването на едно животно, може да се случи голѣмо нещастие на човѣка. Ще каже нѣкой, че не вѣрва въ това. Не е важно, дали вѣрва, но важно е онова, което съществува въ природата. Трѣбва да разбираме онзи великъ законъ, който направлява живота на нашата мисль, който направлява живота

на нашето сърдце, и трѣбва да разбираме закона, който направлява тѣлото ни. Всѣко нѣщо, което мислимъ, че е разумно, да бжде въ съгласие съ великия законъ, който направлява всичко. Тоя законъ всѣкога се проявява въ насъ и ни пошепва, какво трѣбва да правимъ. Намислимъ да правимъ нѣщо и въ насъ нѣщо ни казва: Не прави това. Три пѣти като ни пошепне и млѣква. Ние хората сме насилници, всички изнасилваме Божия гласъ въ насъ. Често, като направимъ нѣщо и имаме лоши резултати, казваме: Нѣщо ми казваше да не правя това, но не го послушахъ. Даже има нѣкои хора, като не послушатъ Божия гласъ, не виждатъ погрѣшката въ себе си, но казватъ, че външнитѣ условия сж причината, намиратъ погрѣшката въ семейството, въ приятелитѣ си, въ обществото, въ народа, въ вѣруето. Причината сме ние, които не послушахме Божия гласъ въ себе си. Всѣкога трѣбва да слушаме своя свѣтълъ умъ, благородното си сърдце и доброто си тѣло. Тѣ сж постояннитѣ ни добри съветници.

Ние хората мислимъ, че, като изправимъ нашитѣ работи, ще оправимъ и работитѣ на свѣта. Това е една погрѣшка. Свѣтътъ е тѣй добре създаденъ отъ природата, че той е оправенъ. Нѣма какво ние да оправяме свѣта. Казватъ, че свѣтътъ е лошъ. По отношение на даденъ човѣкъ или по отношение на даденъ народъ свѣтътъ може да бжде лошъ. Свѣтътъ е тѣй хармонично и добре създаденъ, че всичко, което съвременитѣ хора вършатъ по отношение на цѣлия космосъ, е забавление. За она разумния свѣтъ, който направлява всичкитѣ работи, всичко е разумно. И въ най-лошитѣ работи, които хората вършатъ, разумното вижда, че то е за тѣхно добро. Така хората се опознаватъ. Всѣко сжщество ще жѣне плодоветѣ на своя животъ и въ края на краищата ще разбере, че, ако не живѣе споредъ основния законъ въ свѣта, а живѣе споредъ своята си воля, резултатитѣ ще бждатъ лоши. Цѣлата природа е създадена разумно. Ние трѣбва да знаемъ, какво е отношението ни къмъ нѣщата. Ние сме частъ отъ тая природа и трѣбва да бждемъ въ съгласие съ нея. Нашиятъ животъ зависи отъ нейния животъ, нашата мисль зависи отъ нейната мисль, нашата сила зависи отъ нейната сила. Не може ржката да бжде добре, ако тя не функционира въ съгласие съ цѣлото тѣло. Всѣки отъ насъ трѣбва да живѣе въ съгласие съ основния законъ на битието, отъ което той е малка частица. Нашето благо зависи отъ благото на цѣлото. Когато сме въ съгласие съ цѣлото, ние имаме всичко на разположение. Щомъ живѣемъ споредъ този законъ, ще имаме на разположение толкозъ, колкото ни е необходимо. Ние искаме новото въ свѣта. Новото ще дойде по тоя пѣтъ. Като живѣемъ въ съгласие съ цѣлото, ние ще бждемъ млади, ще добиемъ знание, сила. Най-красивитѣ и благородни импулси въ живота ни ще дойдатъ отъ него.

Всичко въ свѣта: камъни, вода, въздухъ, растения, животни, човѣци сж проявление на цѣлото. Когато нѣкой човѣкъ ни погледне и се усмихне, това е свещена усмивка на разумното. Въ една свѣтла мисль, въ едно благородно чувство, ние виждаме Божественото. Прояви ли се човѣшкото, въ него има несъобразности. Когато Божественото се прояви въ човѣка, има самоотричане, сила, знание, има любовъ. Дойде ли човѣшкото, иде колебание.

Всички трѣбва да разберемъ, че ние сме частъ отъ единното. Нашиятъ животъ е частъ отъ общия животъ. Когато работимъ за цѣлото, ние работимъ за насъ. Когато работимъ за цѣлото, нѣма защо да рабо-

тимъ за себе си, понеже то мисли за всички свои части. Не работимъ ли за него, и то не може да работи заради насъ. Свържемъ ли се, обаче, съ него, работимъ ли за него, и то работи за насъ. Това е най-новото разбиране. Това сж факти, които всѣки единъ отъ насъ ще провѣри. Да работимъ за цѣлото, както работимъ за бese си. Щомъ се свържемъ съ него, нашиятъ животъ ще се подобри и ние ще имаме това, отъ което имаме нужда. Ще имаме здраве, сила, ще се подмладимъ, ще бъдемъ радостни. Днесъ хората остаряватъ, защото не сж свързани съ цѣлото. Всѣки, който наруши връзката съ цѣлото, ще остарѣе. Всѣки, който не люби единното, ще изгуби силата си. Всѣки, който не е въ правилна връзка съ цѣлото, много нещастия ще дойдатъ на главата му.

Има Единъ въ свѣта, Който ни обича. Ако спрямо Неговата любовъ сме невѣрни, Той ще ни върне нашето. Каквото ние пращаме къмъ Господа, това Той ще върне къмъ насъ. Той е единственото чисто същество въ свѣта. Въ Него нѣма алчностъ. Нечистотата, която му пращаме, Той ни я връща съ лихвитѣ. И доброто, което Му пращаме, пакъ ни го връща съ лихвитѣ. Ние страдаме отъ нечиститѣ мисли и чувства, които Господъ ни връща. Ние сме причина за своето щастие и нещастие въ свѣта. Цѣлото желае щастieto на всѣка своя часть. Като страдаме, иска да ни научи, какъ да не постъпваме. То ни казва: Не прави това, отъ което страдашъ. Прави това, което те радва. Днесъ хората сж недоволни отъ това, което иматъ. Грамадно богатство има човѣкъ въ ума си, въ сърдцето си, повече отъ 300 милиарда клетки има въ тѣлото си, които се пожертвували за него и той пакъ е недоволенъ. Недоволството показва, че човѣкъ иска богатата само за себе си. Той се отдѣля отъ общия животъ, отъ който е часть и иска само тази малка часть да е щастлива, а всички други да работятъ заради нея. Това е невъзможно. Такова щастие въ свѣта нѣма. Докато цѣлото е щастливо, ще бжде щастлива и всѣка часть. Отъ благоденствието на цѣлото зависи и нашето благоденствие. Това е основниятъ законъ, който всѣки единъ отъ насъ трѣбва да разбира и приложи въ живота си, ако иска да живѣе разумно и да му бжде добре. Ние сме свързани съ цѣлата вселена и тя е наша родина.

Това е идеята на новата раса, която иде въ свѣта. Всичко ще бжде споредъ основния законъ на битието, който отначало е положенъ. Не може само единъ народъ, едно общество, единъ човѣкъ да бждатъ велики. Всѣки човѣкъ, който обича Бога, е великъ. Всѣки, който носи Божието знание, е великъ. Всѣки, който носи Божията истина е великъ. Въ този смисълъ всѣки отъ насъ може да бжде великъ.

* * *

Д-ръ Ел. Р. К.

Изъ учението на Учителя за Любовта

III

Качества на Любовта

Въ историческото развитие на човѣчеството, въ развитието на неговата духовна мисълъ има една единствена класическа глава, въ която се изнасятъ въ сбита, ясна, ведрa, кристална форма — съ явно и символично значение, качества на Любовта. Това е знаменитата 13. глава отъ I посл. на апостола Павла къмъ коринтянитѣ.

Когато се говори за качества на Любовта, веднага изпъква въ съзнанието ни мисълта, че Любовта като Божествена сжщностъ, като сжщностъ, която се проявява извънъ времето и пространството, не може да има качества. Качества иматъ само материалнитѣ сжщности, които се проявяватъ въ времето и въ пространството. Качеството подразбира известно постоянство въ проявата. Такова рационално постоянство иматъ само ония сжщности, тѣсно свързани съ тритѣ „земни“ свѣтове — свѣтътъ на мисълта, свѣтътъ на чувствата и физическия свѣтъ.

Разсждавайки така, ние разбираме, че когато се говори за качества на Любовта, фактически става дума за качества на проявитѣ на Любовта въ живота на човѣка — въ свѣта на мисълта, на чувствата и въ физическия свѣтъ. Затова и качества на Любовта, които апостолъ Павелъ ни изнася въ своята 13. глава отъ I посл. къмъ коринтянитѣ, засѣгатъ и сж въ връзка изключително съ живота на човѣка на земята. Въ този сжщи духъ, съ сжщата оригиналностъ и дълбочина — защото Истината презъ всичкитѣ вѣкове е една, Учителътъ ни разяснява по-нататѣкъ, като използва поставената отъ апостола Павла основа, дълбокитѣ особености и качества на Любовта, сир. на проявитѣ ѝ въ живота на човѣка.

Ето какъ апостолъ Павелъ ни изнася тоя въпросъ въ своята дивна 13. глава отъ казаното послание:

„Ако говоря съ човѣчески и ангелски езици, а Любовь нѣмамъ, ще съмъ медъ, що звѣнти или кимвалъ, що дрънка . . . И ако раздамъ всичкия си имотъ на сиромаситѣ и ако предамъ тѣлото си на изгаряне, а Любовь нѣмамъ, нищо не се ползувамъ. . . Любовта дълготърпи, благосклонна е; Любовта не завижда; Любовта не се превъзнася, не се гордѣе, не безобразствува, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата се не радва, сърадва се на истината, всичко претърпява, на всичко хваща вѣра, на всичко се надѣе, всичко търпи. Любовта никога не отпада. Другитѣ, обаче, пророчества ли сж, ще се прекратятъ; езици ли сж, ще престанатъ; знание ли е, ще изчезне . . .

Когато дойде съвършеното, тогава ще знаемъ напълно всичко.

А сега оставатъ тѣзи тритѣ: вѣра, надежда, любовь; но най-голѣмата отъ тѣхъ е любовьта“.

Ние пристѣпваме къмъ Словото на Учителя и разясненията, които той ни дава върху качества на Любовта, така както ги изнася апостолъ Павелъ.

Първото качество на Любовта е търпението. Казано е въ писанието: „Любовта дълготърпи“. Въ своята беседа „Езикът на Любовта“ (13) Учителът ни казва по тоя повод*):

„Търпението е основа на живота. Безъ търпение човѣкъ не може да свърши никаква работа.

Търпеливъ е онзи, който понася всичко спокойно, който не може да се засегне отъ външнитѣ условия на живота и природата, който не се засѣга отъ страданията и отъ смъртта.

Богъ е поставилъ човѣка въ живота, а не въ смъртта. Поставилъ го е въ радоститѣ, а не въ страданията. Смъртта е външно нѣщо, а не вътрешно.

Търпението е едно отъ великитѣ качества на Бога“.

Върху това велико качество на Бога — на Любовта, върху търпението, Учителътъ ни дава дълбоко разяснение. Апостолъ Павелъ казва само, че Любовта дълготърпи. Ние не добиваме отъ тѣзи думи никаква свѣтлина върху самото търпение. Учителътъ ни казва по този въпросъ, че „търпението е основа на живота“, че търпението е причина за завършване на дадена работа. По този начинъ ние схващаме Любовта въ живота като дълготърпение. Ако животътъ е проява на Любовта, то търпението е негова основа, следователно, една отъ формитѣ, въ които се изявява любовта на земята, е дълготърпението. И като вложимъ Любовта сир. дълготърпението като начало на всѣка работа, ние, наистина, можемъ да я завършимъ съ успѣхъ. Така мисълта на Учителя ни става ясна, близка.

Но Учителътъ отива по-нататкъ и казва, че търпеливъ е онзи, който има пълно спокойствие и който не може да бѣде засегнатъ отъ външнитѣ условия, отъ страданията и даже отъ смъртта. Въ случая ние трѣбва да схванемъ, че търпението като съзнателенъ и разуменъ процесъ може да направи човѣка съвършенъ, щомъ не може да го засегнатъ нито лошитѣ условия на живота, нито страданията, нито смъртта. И Учителътъ ни разяснява по-нататкъ, като казва, че „Богъ е поставилъ човѣка въ живота и въ радостта“. Виждаме отъ тази мисълъ, че човѣкъ може и трѣбва да се проявява само въ живота и въ радостта. Тамъ е и мѣстото за проявата на търпението. Въ живота и въ радостта — сир. въ доброто и добритѣ условия човѣкъ чрезъ търпението ще прояви съвършенството си. Защото „търпението е едно отъ великитѣ качества на Бога“, а Богъ, Любовта е надъ всѣко съвършенство.

Второ качество на Любовта е благосклонността. Казано е: „Любовта е благосклонна“. Въ споменатата беседа (13) Учителътъ изказва следнитѣ мисли за благосклонността:

„Благосклонниятъ не прави разлика между богатъ и сиромасъ, между ученъ и невежа. Богатиятъ и сиромасътъ, учениятъ и невежиятъ сж излѣзли все отъ Бога. Разликата седи въ това, че богатиятъ и учениятъ сж влѣзли въ търпението, а сиромасътъ и невежиятъ живѣятъ въ нетърпението. Когато сиромасътъ и невежиятъ влѣзатъ въ търпението, ще придобиятъ качества на първитѣ, ще придобиятъ благосклонността.

Благосклонниятъ се намира при такива условия, които удовлетворяватъ сѣщественитѣ му нужди. Той не е лишенъ отъ въздухъ, отъ

*) За литературнитѣ указания, гл. бр. 4 отъ т. год. на Ж. Зърно.

вода, отъ свѣтлина, отъ храна. Затова той не лишава и ближнитѣ си отъ тѣзи блага.

Благосклоненъ е този, който, като задоволява своитѣ нужди, задоволява и тѣзи на ближнитѣ си.

Съ тѣзи мисли Учителътъ ни разкрива благосклонността като проява на Любовта къмъ ближния. Благосклонниятъ е удовлетворенъ духовно и материално. Той желае и ближниятъ му, значи всѣко живо същество, да има всичко, което има самъ той, защото всичко живо е излѣзло отъ Бога. Всѣки човѣкъ трѣбва да разполага съ същественитѣ блага на живота — тѣ сж въздухътъ, водата, свѣтлината, храната. На земята нѣма по-голѣмо богатство отъ това. Това богатство е първично, то е отъ Бога, то дава свобода, смисълъ, щастие. Подъ думитѣ на Учителя — богатъ и ученъ, сиромашъ и невежа — далечъ не трѣбва да се разбиратъ само тия условни форми на животъ, въ които изпадатъ разнитѣ хора. Паричното богатство не дава смисълъ и щастие. То прави човѣка по-скоро робъ на материалното и въ много отношения го осакатява духовно. Мисълта на Учителя е нѣкъде другаде. За него богатиятъ е задоволенъ, той може да раздава и на ближнитѣ си. Тази задоволеност на богатия човѣкъ се крие въ единъ дълбокъ процесъ, станалъ въ цѣлото му естество — въ ума, въ сърдцето, въ волята му, и е стигналъ до състоянието да бѣде доволенъ отъ същественото въ живота. Това вътрешно състояние на доволство му дава свобода, широта, благородство, смисълъ, щедростъ, пожертвувателностъ. Това състояние, което става постепенно негова нераздѣлна сжщностъ, го свързва съ Бога, който е изворъ на всички блага. Тия божии блага сж за всички. Тѣхъ благосклонниятъ раздава на всички, защото Богъ е въ всичко.

Въ сжщия смисълъ трѣбва да схванемъ думата „ученъ“. Учителътъ едва ли ще разбира съвременния ученъ, който „отчасти знае и отчасти може“, който, извънъ своя тѣсенъ кръгъ на знание, си остава най-обикновенъ човѣкъ. Думата ще да става за онзи „ученъ“, който, добилъ знанието на свѣта и на живота, е стигналъ до прозрението за духовното и е успѣлъ да направи жива връзка съ Бога, съ Любовта. Този „ученъ“ има живо, истинско знание и той може, наистина, да издигне своя братъ — невежия.

Така ние ще схванемъ благосклонността като единение съ Бога и проява на божественото спрямо всѣко живо същество. Тогава ще разберемъ и друга една мисълъ на Учителя, казана въ беседата „Любовта“ (4), че „търпението и благосклонността сж дветѣ рѣце на Любовта“. Въ тази беседа срѣщаме и следнитѣ още мисли, които доразясняватъ сжщността на благосклонността и търпението:

„Благосклонността е положителната, активната страна на Любовта. Дълготърпението е пасивната, съхранителната страна на Любовта.

Благосклонността е Любовъ, готова да гради, да направи услуга нѣкому, комуто и да е.

Благосклонността къмъ ближнитѣ е служба Богу“.

Отъ всички мисли, изнесени досега, намъ ни става ясно, че благосклонността като положителна, активна страна на Любовта е проява на първото ѣ качество — дълготърпението, което е пасивната страна на Любовта. Това се потвърждава още отъ следнитѣ мисли на Учителя:

„Първиятъ скжпоцененъ камъкъ на Божествената Любовъ е камъкътъ на търпението.“ (бес. Търпение, стр. 224 отъ Езикътъ на Любовта,

13) и „Богъ е Любовь, понеже е дълготърпеливъ. Дълготърпението е признакъ на великата Любовь, която Богъ храни къмъ насъ“ (4).

Трето качество на Любовта е, че тя не завижда. Въ 13. глава отъ известното послание на апостола Павла е казано: „Любовта не завижда“.

Ето какво казва Учителят по този въпросъ:

„Само онзи човѣкъ завижда, който е лишенъ отъ музикално чувство. Той може да влѣзе между двама души, които се обичатъ и да развали отношенията имъ.“

Завистта, това значи човѣкъ да живѣе въ сиромашия. Само сиромаштъ завижда.

За да не завижда, човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да забогатѣе, да облагороди сърдцето си“ (13).

Не е лесно бедниятъ да надрастне беднотията си и да не завижда на другитѣ, които иматъ нѣщо въ повече. Завистта е страшна болестъ, страшно зло въ живота на човѣка. Тя не произлиза само отъ физическа беднота. Завистта е изразъ и на духовна, сърдечна, умствена беднота. Тя е изразъ, както Учителят казва, „на липса на музикално чувство“, което ще рече — на липса на широта въ сърдцето и благородни импулси.

Наистина, сиромашията е дълбокъ социаленъ въпросъ и тя външно сжществува поради несправедливо разпредѣление на богатата, но има една сиромашия, която лежи въ психиката на човѣка. Човѣкъ, сиромашъ по душа, никой не може да го измъкне изъ духовната сиромашия, въ която тѣне, освенъ самиятъ той. Въ това вътрешно динамично усилие да се развива духовно, да излѣзе извънъ духовната и материална сиромашия, човѣкъ ще намѣри пѣтя за освобождение отъ завистта — ще стигне до широтата на чувствата, до музикалността въ живота.

Четвърто качество на Любовта е, че „тя не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло“. Това е 5. стихъ отъ 13. гл. на ап. Павла. Споредъ Учителя, както ще видимъ отъ следващитѣ мисли, това качество бихме могли да го изразимъ съ други думи като качество на Любовта, която дава цена на всичко.

Въ беседата „Езикътъ на Любовта“ въ връзка съ този стихъ Учителят казва:

„Любовта разрешава всички мжнотии и противоречия. Любовта осмисля знанието. Любовта дава цена на всичко.“

Кждето Богъ присѣтствува, всичко се осмисля, всичко се обича.

Влѣзе ли човѣкъ въ областта на Любовта, той влиза въ Божествения свѣтъ. Влѣзе ли въ областта на знанието, той е между ангелитѣ. Влѣзе ли въ областта на вѣрата, той е между хората.

Хората днесъ познаватъ една Любовь, която умъртвява. Но има една друга Любовь, която тѣ не знаятъ. Тази Любовь оживява хората. Тя изключва всички противоречия и съмнения.

Да обичашъ нѣкого, значи да го приемешъ въ себе си такъвъ, какъвто е.

Богъ присѣтствува навсѣкжде и въ всичко: и въ страданията и въ радоститѣ.

За да види и познае Бога, човѣкъ трѣбва да бжде доволенъ отъ всички условия въ живота си, да не роптае.

За да се развива правилно, човѣкъ трѣбва да се движи между

полюситѣ на живота: между радоститѣ и скърбитѣ, свѣтлината и тъмнината, доброто и злото.

За Божията Любовъ не може да се говори, защото Богъ, който се проявява навсѣкжде, никога не говори за себе си. Сжщо и Любовта трѣбва сама да се проявява. Да прояви човѣкъ Любовта си, значи да отпрати своитѣ мисли и чувства къмъ великия Божественъ свѣтъ.

Когато човѣкъ пречиства мислитѣ и чувствата си, ще се научи да живѣе правилно. А за да се освободи отъ противоречията въ живота, човѣкъ трѣбва да внесе Любовта въ главата си, вѣрата въ сърдцето си и надеждата въ своето тѣло“.

На отрицателно изказаната отъ ап. Павла мисль, че Любовта не дири своето си, не се раздрава, не мисли зло, и още на неправдата не се радва, на всичко хваща вѣра и на всичко се надѣва, Учителътъ противопоставя една великолепно положителна мисль, въ чиято кратка форма се включватъ всичкитѣ изброени по отрицателенъ начинъ качества. Той казва: „Любовта разрешава всички мжнотии и противоречия“. И още: „Любовта осмисля знанието, тя дава цена на всичко“.

Какво значи човѣкъ да дири своето си, да се дразни, да мисли зло и пр. и пр.? Явно, това сж найголѣмитѣ противоречия въ живота. Въ тѣхъ се крие борбата на личното, егоистичното съ божественото въ човѣка. Качество на Любовта е да премахва тази борба, да премахва всички тия противоречия, защото тя дава истинска „цена на всичко“ и смисль на всѣко разумно знание.

Въ останалитѣ мисли, цитирани отъ Учителя, човѣкъ ще намѣри велики указания, за да се добере, въ своя пжть на развитие, въ лутането си мемду полюситѣ на живота, до Бога, до Любовта, която разрешава всички противоречия. Една отъ тия мисли, обаче, прави силно впечатление. Тя е: „За да види и познае Бога, човѣкъ трѣбва да бжде доволенъ отъ всички условия въ живота си, да не роптае“. Това е единъ великъ по своята сжщина и много практиченъ методъ. Колко разумъ, колко усилие на волята, какво благородство на чувствата сж необходими, за да бжде човѣкъ доволенъ при всички условия на живота, да не роптае! Но това е едно, а може би единствено условие, за да познае и види човѣкъ Бога. Въ виждането и познанието на Бога се крие върховния моментъ на всѣко развитие, на въжделенията на всѣка душа, постигането на всѣко съвършенство. А животътъ въ Любовта е самото съвършенство.

Останалитѣ мисли на Учителя, изказани въ връзка съ това четвърто качество на Любовта, оставяме на всѣки читателъ да ги възприеме и обработи съобразно развитието си.

Отъ 11. стихъ отъ сжщата глава на апостола Павла: „Когато бѣхъ младенецъ, като младенецъ говорѣхъ, като младенецъ мждрувахъ, като младенецъ размишлявахъ, но . . .“, Учителътъ взема последнитѣ думи: „Откакъ станахъ мжжъ, напустнахъ, което е младенческо“ и имъ дава другъ изразъ: „Откакъ започнахъ да мисля, напустнахъ временното“. Като счита, че младенчеството е състояние, презъ което човѣкъ трѣбва да мине, говори още: „Лошото е пълнежъ, отъ който човѣкъ трѣбва да се освободи. Ако не се освободи отъ злото въ себе си, той ще се задуши. Злото е отрова, която човѣкъ самъ ще я опита — отровата, която е налѣлъ въ чашата си, той първи ще я опита.

Затова, минавайте и заминавайте край злото, безъ да го виждате,

безъ да се разпиряте, безъ да се занимавате съ него. Спирайте вниманието си върху доброто (13).

Любовта не познава злото — това е едно отъ нейнитѣ качества (10).

Предназначението на човѣка е да работи, да учи, да приготвя мѣсто въ себе си за Любовта“ (13).

Ясно е, че младенческото състояние въ живота е несъвършенство. А въ несъвършенството е временното и злото. Отъ него човѣкъ трѣбва да се освободи, за да дойде Любовта. Човѣкъ може да напусне временното и злото само въ Любовта. Затова можемъ да кажемъ, че качество на Любовта е да освобождава човѣка отъ младенческото, отъ временното, отъ злото. Това е пето качество на Любовта.

На друго мѣсто въ същата глава апостолътъ казва: „Знание ли е, ще изчезне“. По този поводъ, Учителътъ продължава:

„Всѣко знание, придобито и приложено безъ Любовь, не може да устои, ще изчезне. То е временно знание и, следователно, преходно, осждено на смъртъ.

Истинското знание е безсмъртно, както е безсмъртна човѣшката душа. То е винаги заедно съ човѣка (13).

Казватъ, че „знанието възгордява“. „Знание безъ Любовь възгордява, а знанието съ Любовь облагородява“ (2).

Отъ това за насъ е ясно, че истинското знание, знанието въ Любовта, добито и приложено въ Любовта и чрезъ Любовта, е безсмъртно. То е именно, което облагородява.

И тъй, добиването на истинското знание е качество и възможност само на Любовта. То е шесто качество на Любовта.

Своята знаменита 13. глава отъ I посл. къмъ коринтянитѣ апостолъ Павелъ завършва съ думитѣ: „Но най-голѣмата отъ тѣхъ е Любовта“. А Учителътъ казва:

„Който има Любовь, има силата да премахне всички мжнотии и страдания.

Любовта подразбира свѣтли мисли и благородни чувства. Тия мисли и чувства правятъ човѣка доволенъ.

Свѣтлиѣ мисли сж лжи отъ свѣтлината на Божественото слънце, а добритѣ чувства — лжи отъ топлината на Божественото слънце. Безъ тия лжи човѣкъ не може нито да мисли, нито да чувствува, нито да действа“ (13).

Любовта премахва всички мжнотии и страдания. Тя ни дава свѣтли мисли и благородни чувства. Въ това седи седмото качество на Любовта.

* * *

Много може да се каже още върху качества на Любовта. Учителътъ е изнесълъ въ беседитѣ си редица още прояви и качества на Любовта. Има да се каже още твърде много нѣщо. Преди да завършимъ съ качества на Любовта, нека споменемъ още нѣколко, които Учителътъ е изказалъ въ нѣкои други беседи. Измежду тѣхъ характерни сж :

„Любовта не сжди никого.

Любовта изгаря всичко нечисто.

Любовта нѣма степени на сравнение.

Любовта не причинява страдания.

Любовта е неизмѣнна и постоянна (14).

Любовта никога не отпада (13).

Любовта е неподкупна (12).

Любовта винаги дава. Даването е творческо начало. Човѣкъ проявява Любовта чрезъ даване. Чрезъ Любовта човѣкъ познава Бога и природата“ (13).

Върху тѣзи живи формули ние нѣма да коментираме. Тѣ иматъ силата да се запечататъ дълбоко въ съзнанието на човѣка. Тѣ ще останатъ дълбоко и въ съзнанието на всѣки, който ги прочете или чуе. Чрезъ проявитѣ и качества на Любовта ние, хората на земята, ще станемъ истински човѣци, въ които ще живѣе Богъ.

(следва)

А. В. С.

Въ бездната на времето

(Откъсъ)

Какъ е произлѣзла земята? Ето единъ дързкъ въпросъ, който си поставя човѣкътъ, отправилъ взоръ въ мрачното непрогледно минало, къмъ тежкитѣ кervани на хилядилѣтията. Но кой може да отговори на него? На помощъ идватъ сравненията, аналогитѣ, помагатъ наблюденията, отъ които се градятъ хипотези и теории. Ние наблюдаваме сплеснатостта на земята при нейнитѣ полюси и съобразяваме, че това е станало вследствие нейното бързо околоосно въртене. Но за да се случи това, земята трѣбва да е била нѣкога невтвърдена, течна или полутечна маса. И така, постепенно, нашата мисль отлита до газообразнитѣ маси въ вселената — тия острови отъ небулози, които считаме за начало на нови свѣтове. По тоя начинъ сж създадени хипотези, като тая на Канта и Лапласа, известна почти на всички.

Ние си представяме, че отъ въртещата се материална и космична маса, сгъстена достатъчно, сж се откъснали части, които сж образували отдѣлнитѣ планети, съставлящи фамилията на една слънчева система. Самата наша земя е дете на такова космично раждане, а луната, която е вѣченъ спътникъ на земята, най-добре ни напомня за начина, по който сж се създали свѣтоветѣ. Защо и сега не ставатъ подобни отлитания отъ масата на нѣкое свѣтило и защо още не се създаватъ подобни свѣтове? Огговорътъ, който ни дава съвременната наука на тоя въпросъ, е отрицателенъ, защото изследванията показватъ, че такова откъсване отъ слънцето би било възможно само въ случай, че то се въртѣше около своята ось 219 пжти по-бързо, отколкото сега.

Откъсната отъ сърдцето на свѣта, нашата земя, отначало газообразна, почнала бавно да се втвърдява, докато оформена и втвърдена, тя е станала годна да даде животъ на милиони видове същества, които е трѣбвало да се родятъ и отгледатъ въ топлинѣ ѣ пазви.

Нѣкои геолози и космографи правятъ приблизителни изчисления за това отдалечено въ неизбродната низа отъ хилядилѣтия време по втвърдяването на нѣкои геологични формации и отъ радиоактивнитѣ изучвания на нѣкои елементи на земната кора. Тѣ намиратъ една цифра отъ около 3 милиарда години.

Човѣкъ си представя тая апокалиптична картина и разпростира своята размисль въ тая низа на епохи. Облѣхва го стихийността на космичнитѣ сили, величието на могщата и необузdana младостъ на нашата прамайка, и той се възправя предъ космоса. Въ душата му прозвѣнява мелодията на едно далечно, неуловимо битие и защото е така безкрайно далечно и непостижимо, той започва да чувствува мистичния трепетъ на безкрая!

Както всѣко сѣщество, предназначено да роди изъ себе си новъ животъ, така и земята е трѣбвало да премине презъ голѣми изпитни и преобразования. Докато се установи едно относително равновесие между охлаждането на кората и процеса на изпарението, на нея сѣ падали неописуеми дъждове, ставали сѣ буйни изпарения, докато най-после водата е покрила цѣлата земя. Само който е пжтувалъ въ открито море, кждето не се види нито най-малкиятъ признакъ на суша, може да си представи, какъвъ безкраенъ шумещъ океанъ е представлявала цѣлата земя! Нито поменъ отъ планинитѣ, нито поменъ отъ тия прекрасни върхове, долини и цвѣтни поляни. Едно мрачно бушувашо море, което е криело въ глѣбинитѣ си заканата за бждния животъ, който ще роди, едно море безъ край! Единъ день изъ недрата на тая ширъ започнали да се подаватъ материчитѣ, а скоро по тѣхъ е почналъ да се проявява скромненъ, първиченъ, едва пърхашъ животъ.

Хилядилѣтията сѣ сновали надъ тая пуста изоставена планета. Никой не може да каже тѣхната бройка отъ времето, когато сѣ се появили водораслитѣ, рибитѣ, земноводнитѣ чудовища, птицитѣ, млѣкопитающитѣ и най-после човѣкътъ.

Не се ли разкрива за съзерцанието и за полета на човѣшката мисль едно огромно неизбродно царство? Не е ли тая космична панорама достойна да накара човѣка да заживѣе въ единъ трепетъ предъ направляващитѣ сили на развоя, който се изнизва като огромна лента предъ нашето въображение? Човѣкъ спира духовния си погледъ въ тия чудновати и неописуеми епохи и му се струва, че той е преминалъ презъ тѣхъ, като че никога не е било времето, когато той не е сѣществувалъ, като че той е билъ въ нѣкоя точка на всемира, мълчаливъ свидетел на тая неописуема низа отъ събития по промѣнящото се лице на земята. Колкото и да е кратъкъ, незначителенъ, сведенъ до единъ мигъ човѣшкиятъ животъ, той крие въ себе си нѣщо като споменъ отъ безсмъртието на вселената.

Намъ се иска да не изчезваме; макаръ и дошли до синура на смъртта — да не се загуби следата ни, да пребждемъ като граждани на това безкрайно царство, минавайки отъ форма на форма, отъ битие въ битие. Но не ще ли загине и тая земя нѣкога, както се и появи? Тия милиарди вѣкове, мѣрени съ мѣрквата на нашето съзнание, не сѣ ли часоветѣ на единъ огроменъ животъ — животътъ на нашата планета, дошата като насъ изъ задъ тъмната завеса на небитието, изъ великото царство на силитѣ, които не познаваме. Тя се появи да изживѣе своята младостъ, своята зрѣлостъ и най-после да дочака и своята смъртъ. Защо

се появи тогава? Защо се появява човѣкътъ, който припламва мимолѣтно и изчезва въ сѣнката на отвѣдното? Ето великата загадка. Нима може да бѣде случайно това появяване, както на земята, така и на човѣка? Това сѣ малки отсѣпки и точки отъ огромната лента на всемирния животъ. Единиятъ, цѣлокупниятъ, вѣчниятъ животъ се проявява въ тия отдѣлности, които ние не проумяваме, защото ги мѣримъ съ оскъжднитѣ масщаби на относителното и предметното, а тѣхниятъ коренъ е въ абсолютното и въ царството на идеитѣ.

Безконечна е вселената. Ние можемъ да разпростремъ нашата екскурзия изъ тоя населенъ безкрай. Проблѣсъщитѣ въ разума ще ни покажатъ, че и тамъ цари сѣщото величие, което се крие и тукъ въ най-незначителния животъ на единъ отдѣленъ човѣкъ или на една мравка.

Ще дойде день и ще се покрие може би и нашата земя съ ледено мъртвило, обвита съ безнадеждната студенина на вселенската пустота. Ще се вкочени и последното цвѣте, и последното човѣшко сърдце ще замрѣ, заедно съ притварянето на сетната зеница, която съ тѣга ще изпрати последнитѣ зари на залѣзващото слънце, но животътъ не ще престане. Никога не ще секне неговиятъ победенъ ходъ надлѣжъ и ширъ въ неизбродната безкрайностъ, защото никога не ще секне изворътъ, който блика и го създава всѣки мигъ. Това чудесно съзвучие ни идва сега непосредствено отъ всички страни въ душата. Ние сме убедени по нѣкакъвъ неизказваемъ начинъ въ тази истина за живота и сѣщаме какъ свѣтътъ е подпрѣнъ на нѣкакви солидни стълбове, които иматъ предвѣчна трайностъ. Ние виждаме всжде, какъ съграждащиятъ принципъ тържествува надъ рушителя на живота. Ние знаемъ, безъ нѣкой да ни е убеждавалъ въ това, че тихиятъ викъ на живота около насъ ще възтържествува надъ смъртъта, която е преходъ и врата пакъ къмъ живота. Ние знаемъ и при най-страшната картина на рушението, че съграждащото въ свѣта е по-силно отъ онова, което руши. Животътъ пулсира въ миговетѣ, минутитѣ, часоветѣ, годинитѣ, вѣковетѣ и еритѣ. Той е гѣвкаво и красиво преповторение, — безъ баналностъ и еднообразие — на една предвѣчна идея и сравнена съ него, смъртъта е постоянна, инертна, статично заплашваща сѣнка, у която нѣма промѣни и растежъ. Смъртъ — това е единъ безкрайно малкъ интервалъ между два такта на живота. Смъртъта нѣма обликъ и нюанси, тя нѣма степени, защото е пауза, застой и мракъ.

И вѣрвайки въ живота, който обладава всичко въ тоя безкраенъ свѣтъ, ние ще вървимъ по неговитѣ острови, за да зърнемъ малка частица отъ величието на бликащото сърдце, изъ което той изхожда.

Б. Боевъ

Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането*)

Правилното дишане, между другото, зависи отъ количеството на приетия въздухъ и отъ времето на задържането му. Колкото повече човѣкъ задържа въздуха въ дробовѣтъ си, толкова е по-силенъ. Ако човѣкъ иска да знае, колко е силата му, нека да проследи по часовника продължителността на задържането на въздуха. Отъ това зависи и успѣха на неговитѣ предприятия. Знаете ли, какви постижения има човѣкъ, когато въ дробовѣтъ му прониква съвършено чистъ въздухъ! А още по-голъми ще бждатъ постиженията му, ако той може да задържа въздуха въ дробовѣтъ си възможно повече време. Нѣкои адепти могатъ да задържатъ въздуха до половинъ часъ.

Нѣкои хора иматъ постижения въ това направление. Тѣ задържатъ въздуха до три минути. Въ това направление човѣкъ трѣбва да почне отъ малко и да достигне известенъ успѣхъ чрезъ упражнения. Той може да започне съ задържане на въздуха 20 секунди и всѣки нѣколко деня да увеличава времето на задържането съ една-две секунди. Постигне ли това увеличение на времето на задържането, човѣкъ лесно ще се справя съ мжнотиитѣ и противоречията. Тѣ ще се стопятъ като ледъ. Който може да задържи въздуха въ дробовѣтъ си по-дълго време, той е богатъ човѣкъ. Богатството само иде въ него. Той самъ отваря и затваря вратитѣ на своя животъ.“

За дишането на съвременния човѣкъ Учителътъ дава следнитѣ пояснения (8):

„Съвременнитѣ хора дишатъ бързо и повърхностно. Въ една минута тѣ правятъ 20 вдишки и издишки. Значи, въ една минута тѣ взематъ 20 въздушни обѣда. Това е извънредно много. Това е бързо и плитко дишане. Като се учи човѣкъ да диша правилно, той трѣбва да намалява постепенно вдишкитѣ, които прави въ течение на една минута, до дето дойде най-първо до 3 въздушни обѣда въ минута, а после и до два. Това се постига постепенно съ течение на времето. Човѣкъ като достигне до задържане на въздуха даже до 30 секунди, той ще се справя съ много отъ своитѣ неразположения и болести. Главоболието, гръднитѣ болести, стомашнитѣ болести, парализията — всичко това ще изчезне. Следователно, чуete ли, че нѣкой е боленъ, посъветвайте го да диша дълбоко.“

За бързината на обикновеното дишане т. е. не въ време на дихателни упражнения — Учителътъ дава следнитѣ опжтвания (Вижъ неделната беседа на Учителя отъ 25. май 1941. година):

„Ако човѣкъ въ минута прави три вдишки, той е здравъ. Колкото повече се увеличава бързината на дишането, толкова той по не е здравъ. За да бжде човѣкъ здравъ, една вдишка, една задръжка и една издишка заедно трѣбва да завзематъ 20 секунди — всичко въ 60 секунди три вдишки. Дишането на всички нетърпеливи хора е неправилно. Дишането на търпеливитѣ хора е дълбоко, а не плитко.“

Има връзка между дихателната система на човѣка и широчината на носа. Начинътъ на дишането се отразява върху широчината на носа. Ето освѣтлението на Учителя по това (6):

*) Вижъ брой 5.

„Колкото сж по-добре развити дихателната система и кръвообращението у човѣка, толкова и ноздритѣ у него сж по-здрави, и носѣтъ и ноздритѣ му иматъ задоволителна широчина. Колкото е по-слабо развита дихателната система у човѣка, толкова той е по-нервенъ, по-сприхавъ, и носѣтъ и ноздритѣ му сж по-тѣсни. Това се обяснява по следния начинъ: Когато дробовѣтъ у човѣка сж по-развити, човѣкъ приема повече въздухъ, който като минава презъ носа, постепенно го разширява. Забележете ли, че носѣтъ ви постепенно изтънява, започнете да дишате дълбоко и пълно. У здравия човѣкъ широчината на носа трѣбва да бѣде 3 сантиметра. Надмине ли тази мѣрка или се намали подъ нея, това е лошъ признакъ. Но като казвамъ 3 сантиметра, разбирамъ при следнитѣ условия: трѣбва да се взематъ предъ видъ ръстѣтъ и възрастѣта. Тази мѣрка се разбира при ръстъ 165 см., при здравъ човѣкъ и при възраст 21 година“.

Положението на грѣбначния стълбъ и дишането.

Важно и необходимо условие за правилното дишане е положението на грѣбначния стълбъ. Той трѣбва да е изправенъ. Изправениятъ грѣбначенъ стълбъ има две значения:

1. Тогава човѣкъ има по-прѣкъ досегъ съ слънчевитѣ енергии и по-лесно ги възприема.

2. Изправениятъ грѣбнакъ прави възможно дълбокото дишане. При изкривенъ грѣбнакъ дишането е плитко. Изисква се възпитание въ това отношение.

Дишането и физичното здраве.

Знае се отъ окултната наука, каква е връзката между здравословното състояние и жизнената сила или праната. Когато органитѣ обединѣятъ на прана, добиватъ предразположение къмъ болести. Заболяването може да дойде отъ нѣкоя външна причина, но основната причина е намалението на праната въ органа. А единъ отъ изворитѣ на праната е въздухѣтъ. Чрезъ правилното дишане можемъ да предотвратимъ идването на болестѣта, а когато е дошла — могатъ да се употребѣятъ между другото и дихателнитѣ упражнения като лѣчебенъ методъ. Нѣма състояние въ човѣшкия организъмъ, което да не се подчинява на законитѣ на дишането. Много болести се дължатъ на неправилното дишане. Последното се отразява и върху всички други процеси въ организма — и тѣ не ставатъ правилно. Плиткото дишане се отразява вредно между другото върху сърдцето. Учителѣтъ дава следното обяснение по това (8):

„При плитко дишане диафрагмата не е въ своето нормално положение. Тя не се спуща надолу достатѣчно при вдишване. Това е една отъ причинитѣ на сърдцебиенето, задуха и нѣкои грѣдни болести. А пъкъ при дълбокото дишане напълненитѣ съ въздухъ дробове натискатъ върху диафрагмата и тя се спуща надолу до мѣстото си, и не натиска сърдцето и бѣлитѣ дробове“.

Много болести: главоболие, стомашни болести, сърдечни, грѣдни и пр. се дължатъ на неправилното дишане. Бързото и плитко дишане е опасно за организма. Когато човѣкъ има неразположение на тѣлото или духа, трѣбва преди всичко да възстанови правилното дишане. Това

трѣбва да му е първата работа, преди всички други методи, които ще употреби. За връзката между дишането и здравословното състояние Учителът дава следнитѣ пояснения (8):

„Ако човѣкъ не диша правилно, то дѣхътъ му мирише лошо, потътъ му — сжщо. У онзи, който диша правилно, кръвообращението е правилно. Отъ каквато и болестъ да страдате, търсете между другото и помощта на дълбокото дишане. То помага на ревматизма, грѣдни и стомашни болести, главоболие, коремоболие и пр. Нѣма болестъ, на която да не може да се помогне съ дишане. За всѣки човѣкъ има специални методи за дишане. Той ще се домогне до тия методи чрезъ своя вжтрешенъ учителъ или лѣкаръ. Слушайте Божественото въ себе си. Правете опити да се лѣкувате и чрезъ дишане. Ако ви боли главата или имате неразположение, правете сутринъ, преди обѣдъ и преди вечеря по 12—19 упражнения за дълбоко дишане. Ако не сте упражнени, правете по 6 упражнения три пѣти на день. — Като съзнателни ученици на живота трѣбва да се лѣкувате съ дълбоко дишане. При стомашни или коремни болки, въ време на дихателнитѣ упражнения турете лѣвата си ръка на корема или стомаха съ дланъта навжтре; върху лѣвата ръка турете дѣсната сжщо съ дланъта навжтре. Този методъ ще приложите заедно съ другитѣ методи, които ще употребите. Ще задържате въздуха при дишане поне по 33 секунди, и тогава всѣко ваше неразположение ще изчезне; даже и парализацията ще почне да изчезва“.

При простуда човѣкъ да прави упражненията за дълбоко дишане и ще се сгрѣе; простудата може да мине. И при нервни болести може да се приложи дълбокото дишане. За туберкулозния Учителътъ казва (6):

„Хора съ слаби грѣди трѣбва да живѣятъ на високи мѣста надъ 2.000 метра височина, дето въздухътъ е чистъ и лекъ. При тѣзи условия става силна реакция въ организма имъ. Тамъ електричитѣ течения сж по-силни, отколкото въ низкитѣ мѣста, и тѣ раздвижватъ кръвта на организма“.

Между дишането и дългоденствието на човѣка има връзка. За тая връзка Учителътъ дава следнитѣ обяснения:

„Ако не диша правилно, човѣкъ скжсява живота си. Ако диша добре, ще го задържатъ 120 години на земята. За всѣки, който диша добре, казватъ, че е добъръ наемателъ и го задържатъ въ квартирата. Дългиятъ животъ на човѣка зависи отъ правилното му дишане, а пѣкъ дишането зависи отъ правилното мислене и чувствуване“.

Връзката на дишането съ вжтрешния животъ.

Бѣлиятъ дробъ е свързанъ съ човѣшкитѣ чувства. Между тѣхъ има взаимодействие. Чувствата указватъ влияние въвху дишането, върху бѣлия дробъ. Когато нѣкой има голѣмо разочарование въ своитѣ чувства, напр. разочарование въ любовта или при нѣкой другъ голѣмъ крахъ въ живота, това може да се изрази и върху дишането и бѣлия дробъ. Тѣзи чувства, ако не се трансформиратъ, действуватъ разрушително върху бѣлия дробъ, и това е една отъ причинитѣ на туберкулозата. Когато причината на туберкулозата сж чувствата на човѣка, тогава човѣкъ, за да се излѣкува, ще внесе хармония въ тѣхъ, ще ги повдигне и облагороди и сжщевременно ще направи дишането си правилно.

Отъ друга страна, и самото дишане оказва влияние върху човѣшкитѣ чувства; правилното дишане внася топлина въ чувствата, облагородява ги.

Бѣлиятъ дробъ има връзка и съ човѣшката мисълъ. Че наистина има такава връзка се вижда между другото и отъ историята на развитието на човѣшкия умъ. Знае се, че въ атлантската или четвърта раса човѣкъ е билъ неразвитъ умствено. Тогава и въздухътъ не е билъ така чистъ, както сега. Той е билъ проникнатъ отъ водни пари. Когато земното кълбо почнало постепенно да изстива, тѣзи водни пари почнали да се сгъстяватъ и да падатъ на земята, и въздухътъ се пречистилъ отъ тѣхъ. Тогава за пръвъ пѣтъ се явява чистото синьо небе — свободно отъ мъгли. Това става къмъ края на атлантската епоха. Пречистването на атмосферата отъ мъгли и явяването на чистия въздухъ е свързано съ развитието на ума. Това съвпадение по време не е случайно — има причинна връзка между тѣзи две явления.

Дишането зависи отъ мисълта, а мисълта зависи отъ дишането. Правилната мисълъ дава условия за правилно дишане и обратно. Между тѣхъ има взаимодействие. За влиянието на правилнитѣ мисли и чувства върху дишането говорихме достатъчно въ миналата статия. Сега ще кажемъ нѣколко думи за влиянието на дишането върху мисълта. По това Учителътъ дава следнитѣ освѣтления (7):

„Вие не можете да измѣните мисълта си, ако не измѣните дишането си. И обратното е вѣрно: вие не можете да измѣните дишането си, ако не измѣните мисълта си. Ако човѣкъ измѣни темпа на дишането си, той изгубва и своята права мисълъ. — У човѣка дишането трѣбва да е съзнателно, защото е свързано съ мисълта. Животнитѣ дишатъ несъзнателно. Тѣ не знаятъ, какво представлява дишането и защо дишатъ. Следователно, ако не знае, защо диша, човѣкъ минава за животно“. По този въпросъ Учителътъ казва още:

„Нашата мисълъ, качествата на кой и да е човѣкъ, се опредѣлятъ отъ това, какъ се трансформиратъ енергиитѣ чрезъ бѣлитѣ дробове. Последнитѣ сж между другото и трансформатори на енергиитѣ, които отиватъ къмъ нервната система. Чрезъ дишането човѣкъ става възприемчивъ къмъ божествената мисълъ, и последната, като влѣзе въ него, ще внесе свѣтлина въ ума му, ще внесе нѣщо ново въ мисълта му, ще му даде потикъ.“

(следва)

Д-ръ мед. Ил. Стр.

Отъ клетката къмъ организма

„Науката за степенитѣ е ключътъ, чрезъ който може да се разкрие основата на всички нѣща и сщевременно да се проникне въ тѣхъ“ — казва Сведенборгъ въ „Учението за степенитѣ.“

Тритѣ измѣрения даватъ добра и пълна представа за строежа на видимото. Благодарение на тѣхъ, човѣкъ може да измѣрва, да класифицира и да причислява отдѣлнитѣ форми къмъ съответни категории, както и да намѣри тѣхното мѣсто въ пространството. Познаването форми-тѣ въ триизмѣрния свѣтъ позволи на човѣка да състави планъ на видимото. Това постижение на човѣшкия гений позволи на човѣка да се провикне предъ картата-машабъ на свѣта: „Азъ те завладѣхъ!“

Своеволията, които човѣкъ върши сж признакъ, че хората живѣятъ съ ликуващата въ тѣхъ мисль, че тѣ сж завладѣли свѣта.

Настѣпва време, обаче, когато човѣкътъ трѣбва да прозре, че формитѣ, които той познава и копира отъ живата природа, сж мъртви и безсѣдържателни. Естествени-тѣ науки смогнаха да представятъ съ най-голѣма подробностъ физикалната структура на изучаванитѣ отъ тѣхъ обекти, но тѣ не можахъ да разяснатъ съдържанието, скрито въ формата. Днесъ всѣки ученъ може да опише голѣмината, структурата, фазитѣ на развитие и разтежъ на една клетка, но не може да каже, кжде се крие животътъ въ нея. А при това се загатва, че и въ всичко наоколо, което осъзнаваме, се таи нѣкакъвъ животъ.

Всички форми и сили въ природата, сж само символи и стимули на други, по-висши отъ тѣхъ. Триизмѣрнатата сфера на свѣта е само проводникъ и носителъ на живота. Въ това обитаемо отъ насъ поле, въ въ което наблюдаваме изявяващия се животъ, ние срѣщаме видимото въ три агрегатни фази: твърда, течна и газова. За тѣхъ Сведенборгъ казва: Атмосферитѣ сж деятелни сили, течноститѣ посреднически, а твърдитѣ страдащитѣ, върху които се изявяватъ действията. Тия сили сж на степени, но тѣ произхождатъ отъ Бога и сж дадени на физическия свѣтъ посрѣдствомъ слънцето.

Триличието въ строежа на физическия свѣтъ се срѣща въ всички форми. Клетката въ своята основа, крие тритѣ вида сили и вещества: тѣзи на протоплазмата, на ядката и на центрозома. Зародишната клетка отъ своя страна диференцира въ себе си три вида клетки: тѣзи на външния пластъ (ектодермъ), срѣдния (мезодермъ), и вътрешния (ендодермъ). Тѣзи три пласта създаватъ следъ това многообразната физиологична структура на организма.

Клетката отъ самостоятелна форма на амеба, е преминала въ по-висши и по-сложни сжителства, които въ крайния имъ видъ ние познаваме като организми.

Принципално, обаче, триличието на физическия свѣтъ е запазено въ тази нова сборна форма на животъ, тъй че организмътъ съ своитѣ органи е въ пълна връзка съ всички сили на природата. Това става така, че тамъ може да бжде проявенъ всестранно животътъ на вѣчността.

Въ цѣлата жива природа, отъ електрона на атома до човѣка, ние намираме единствено въ последния, единъ пълнъ изразъ на съдържанието чрезъ формата. Духътъ — активниятъ живъ елементъ тукъ напълно владѣе и се изявява чрезъ физиката на тѣлото.

Нолтениусъ намира връзката между духа и тѣлото въ психиката на човѣка. Последната пъкъ се отразява въ физиологията на тѣлото. Затова физиологътъ Веберъ казва, че физиологията на тѣлото, е материалниятъ изразъ на човѣшкия духъ

Твърде мъчно е да се опише посрѣдствомъ човѣшката речъ, създадена за триизмѣрния свѣтъ, съжителството на духа и тѣлото. Ако тѣлото разглеждаме само пространствено, ще пренебрегнемъ нематериалниятъ сфери, включени въ него. Такова разглеждане е чисто външно. Разглеждаме ли го отъ гледището на духа, ще се увѣримъ, че формитъ сж изразъ на тоя духъ и по-низшитъ измѣрения се включватъ въ по-висшитъ и се явяватъ като тѣхни прояви. За да намѣри изразъ въ природата, духътъ се внедрява въ нѣкаква присъща нему форма, която той владѣе, макаръ че се съдържа въ нея. По този начинъ, материализираниятъ духовенъ свѣтъ е жива градина, на чиито форми може да се гледа като на символи. Всѣка физическа форма представя една духовна, която се съдържа въ нея, но която духовна форма ръководи проявитъ на физичната.

Мъдростъта на брамана представя духа по следния начинъ:

„Духътъ е едно кърмаче, природата му е дойка. Тя го кърми докато той почувствува, че не произхожда отъ нея“.

Човѣкъ е най-висшето стѣпало между формитъ на битието. Духътъ му е придалъ качества, каквито никое друго същество не включва въ себе си. Човѣкътъ има нѣща, предъ които бледише красотата на най-хубавото цвѣте. Той може да надмине кротостъта на агнето и да прояви самопожертвователността на една пчела.

Думитъ „по образъ Божи е сътворенъ“ сж една истина.

В. В.

Нѣщо върху главнитъ идеи и образи въ романа-фрагментъ „Ученицитъ отъ Саисъ“ отъ Новалисъ

„Едному се отдаде — Той вдигна булото на Богинята отъ Саисъ. — И що видѣ Той? — Той видѣ чудо на чудесата, самъ себе си“. Това двустиише съдържа есенцията на така дълбоко замисления романъ отъ Новалисъ. Незавършенъ, не толкозъ, може би. поради ранната смъртъ на поета, колкото поради необятността на онзи свѣтъ, въ който ни увеща, този романъ се налага съ неотмѣнни качества на една гениална творба. Той заплънява мисълъта ни, въображението ни съ своята дълбока културфилософска мисълъ, която, обогрена въ поетични видения, разкрива отношенията между онѣзи кардинално съществуващи величини, загадки за всѣко мислецо съзнание: природата и човѣкътъ. Възправя се предъ насъ величаво природата съ своята единосжщностъ, следваща неизмѣнно своитъ закони и вѣченъ ритъмъ, природата съ обилието на своитъ творчески сили, гдето преливайки се отъ форма въ форма, животътъ тържествува въ необозримо многообразие. Край нея води своето странно съществувание другата догадка — човѣкътъ, който пречупвайки по осо-

бенъ начинъ нейния образъ презъ съзнанието си, застава въ най-различни отношения спрямо нея. Така едни човѣшки сжщества, виждайки въ нея щедрата дарителка на обилни обѣди, съ детско веселие се наслаждаватъ на пищната ѝ трапеза; ето естествоизпитателътъ, и той пристѣпва къмъ нея съ своитѣ инструменти: той прави вивисекция надъ нея, въ резултатъ на което въ рѣцетѣ му оставатъ живи, потрѣпващи въ конвулсии части, и все пакъ, неразбралъ сжщината ѝ, той остава предъ нея съ своитѣ безбройни въпроси. Други пъкъ, по углѣбени души, съзиращи въ нея голѣмитѣ богатства и заложи, биватъ обладани отъ творческия импулсъ, да извадятъ образа на една по благородна природа: въ възторженото вдѣхновение на поета тя заживява въ своето висше тържество, а при светото благоволение на издигнати души, които се прекланятъ предъ Божествения ѝ образъ, тя бива претворена въ храмъ. Човѣкъ стои къмъ природата въ така непонятно различни отношения, както и къмъ човѣцитѣ; и както тя се изявява на детето детска и се приспособява къмъ неговото детско съзнание, така тя се изявява на Бога божествена и е въ унисонъ съ Неговия възвишенъ духъ — казва поетътъ.

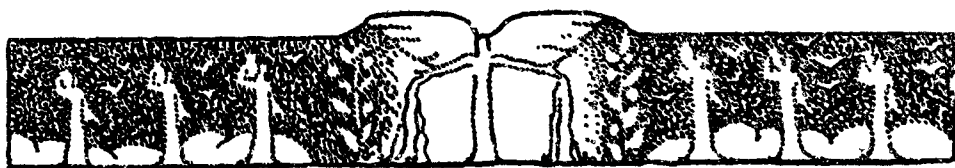
Но човѣкъ не само пирува на обилната трапеза на природата, не само съзерцава непреходната ѝ красота, не само прави вивисекция надъ нея, но той се стреми къмъ едно по висше отношение, копнѣе да проникне въ нейната Светая-Светихъ, да стане съучастникъ въ светото ѝ тайнство, той копнѣе по-висше откровение на нейната прасжщина, той иска да стане нейнъ тълкувателъ. Тѣзи стремления се събуждатъ въ избрано малцинство човѣшки съзнания, които въ името на Вѣчната Истина напушатъ пжтежитѣ на дребнавитѣ усилия. Този стремежъ къмъ Вѣчната Истина прави отъ човѣка, какъвто и да е той, ученикъ. Непроницаемото великолепие и загадъчно многообразие на природата будятъ у него жажда къмъ познание. Природата е разгънала предъ него огромната си книга, гдето съ странни знаци, линии, багри и форми тя е засвидетелствувала своето сжществуване. Великата загадка буди неговата размисль къмъ дейность и зове сърдцето му на свято поклонение. Тя е забулената Изида, чието було той трѣбва да вдигне: „И ако никой смъртенъ не вдигне булото, ние трѣбва да се стремимъ да станемъ безсмъртни; а който не иска да го вдигне, той не е истински ученикъ отъ Саисъ!“

Но труденъ е пжтътъ на ученика; погледътъ му се губи въ нескончаемото разнообразие на жизнени форми, гдето сжщества отъ най-различни иерархии громко възвѣстватъ своето вѣрую. Въ моментъ сякашъ съзнанието му става фокусъ, въ който отзвучаватъ хилядогласно най-противоречиви мнения, размисли, чувствувания. Но навремени духътъ му се разведрява и нѣкакъвъ дивенъ миръ обладава сжществото му. Може би, това е предчувствието му, че застаналъ съ чувство на светостъ предъ Великата загадка, той ще срещне Единъ, Който ще му посочи, какъ да разреши задачата си. Не е ли това светото предчувствие за Учителя, за Когото той е чувалъ да се казва: „Онзи, който истинно говори, изпълненъ е съ вѣчния животъ и странно родствено съ истинскитѣ тайни ни се струва Неговото писание, защото то е акордъ отъ симфонията на Вселената“.

Но кой е пжтътъ, що води къмъ онова непосредствено благодатно общуване съ природата и нейния тълкувателъ? Трудъ, прилежание, съвѣстно изследване на всички явления, всичко това ученикътъ прави и все пакъ чувствува, че още не е открилъ истинския ключъ къмъ тая

тайна. Разрешението на този въпросъ носи едно дете, което влиза въ кръга на ученицитѣ: „То имаше голѣми, тъмни очи съ не-бесно-синя глѣбина, като лилия блсетѣше кожата му и неговитѣ кѣдри — като свѣтли облачета привечеръ. Гласътъ му проникваше въ сърдцата на всички ни. То се усмихваше безкрайно дълбоко и ние се чувствавахме странно добре край него.“ Появата на това дете, неговото безмълвно присѣствие раздвижва сърдцата на ученицитѣ, носи свѣтлина за тѣхнитѣ умове, напрегнати въ разрешение на задачи. Дори единъ отъ най-несрѣжнитѣ ученици, комуто не се отдавало разрешението нито на една задача, проявява умѣние и способностъ, почувствувалъ благодатното присѣствие на това дете. Въ неговия образъ сякашъ е възкрѣстнала Христовата Истина: „Защото на такива е царството Божие.“ То е символъ на оная чиста любовъ, шо носи благослова на небето, докоснала всичко, отъ което е бликналъ животъ. А тази любовъ е свѣтлата пѣтека, шо отвежда къмъ Сърдцето на Учителя. Тя е онази магическа сила, която превъзмогва всѣка преграла, осветявайки съ присѣстието си родственитѣ връзки, които единятъ всички въ едно; тя е онзи свѣтълъ лѣчъ, който освѣтява нашето съкровенно „Азъ,“ въ чиито глѣбини живѣе странната загадка на Битието, която търсимъ вънъ отъ насъ.

Изъ стремежа на ученика по откровение на Висшата Тайна се ражда образътъ на Учителя. Да, тъкмо Той, Учителътъ е „Онзи, който знае да съчетава линиитѣ, които сж прѣснати навсѣкѣде.“ Преизпълненъ съ знание за форми, 'изявяващи единния, вѣчния животъ, вдъхновенъ отъ любовта къмъ всѣка проява на Бога, Той бди съ благостъ и търпение надъ усилията и опититѣ на своитѣ ученици, радва се на тѣхнитѣ малки постижения, ободрява ги, когато противоречия засѣнятъ съзнанието имъ. Вsrѣдъ жаднитѣ за истина ученици се издига Той съ своя образъ, отразилъ въ себе си Висшата воля на Бога. Неговитѣ сѣтива сж инструменти, съвършено устроени, за да възприематъ пѣстрото многообразие като Единство. Предъ неговия проникновенъ погледъ се изявява онази животрептяща нишка, шо сродява всичко съществуващо. Вѣчниятъ животъ за Истината, Любовта му къмъ всичко живо претворяватъ за Него природата въ храмъ, гдето той свещенодействува. Той е изцѣло осѣщствие на истината, която Новалисъ изявява въ своя романъ: „Да бждешъ Вестителъ на природата е красива и света длѣжностъ.“

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Гости при Учителя

Тѣ отдавна сж чували за Учителя, чели сж нѣкои негови книги и сега желаятъ да се запознаятъ непосредствено съ основнитѣ му идеи. Огъ доста време тѣ хранятъ въ души тѣ си желанието си при една срѣща съ Учителя да си уяснятъ въпроситѣ, които вълнуватъ тѣхния умъ и сърдце. Изпърво се засѣга въпросътъ за човѣшкото естество и за силитѣ, които то крие въ себе си. Учителътъ казва:

— Човѣкъ трѣбва да вѣрва въ великитѣ заложби, които има въ себе си. Много работи сж вложени въ човѣка и чакатъ своето време. Когато правѣхъ своитѣ изучвания въ провинцията, казахъ на единъ на-роденъ учитель: „Доведете ми единъ ученикъ, и азъ ще ви кажа, какви способности има.“ Направихъ това, и учительтѣ ми каза: „Огъ де знаете това?“ Заложбитѣ, дарбитѣ на човѣка сж изразени по черепа, лицето и пр.. Постапкитѣ на човѣка се отразяватъ върху брадата му, чувствата — върху скулитѣ, а мислитѣ — върху челото. Всѣка мисль, всѣко чувство оставятъ отпечатъкъ върху човѣшкото тѣло.

— Единъ мой приятель — на висока служба въ София — казва, че при влизане въ стаята си вечерно време, когато ламбата не е запа-лена, вижда ореолъ около главата на жена си.

— Той е виждалъ аурата на жена си — сиянието, което е около тѣлото. Ясновидството има разни степени; нѣкой е открадналъ пари и мисли за тѣхъ. И ти виждашъ паритѣ предъ него. Той създава съ ми-сълта си известни форми.

— Какъ може да се свърже човѣкъ съ невидимия свѣтъ?

— Чрезъ моста на любовта! Природата не можежъ да я раз-берешъ, ако не я обичашъ. Камънитѣ, като ги обикнешъ, ще ти се от-криятъ. Щомъ обикнешъ нѣкои нѣща, тѣ ще ти станатъ ясни, но не изведнѣжъ, а постепенно.

Всички хора искатъ да бждатъ щастливи, но щастието е един-ственото разумно нѣщо. Ти не можешъ да бждешъ щастливъ, ако не си разуменъ. Всичко въ природата е отражение на разумното. Има степени на разумни сжщества. И ако се нарушатъ нейнитѣ закони, идватъ бо-лести и страдания. Болеститѣ си иматъ причинитѣ въ човѣшкитѣ мисли, чувства и постапки; тѣ се дължатъ на понижението на трептенията на органитѣ. Тогава човѣкъ придобива предразположение къмъ болести.

— Вие сте говорили за лѣчебното действие на музиката. На какво се основава то?

— Тя повишава трептенията на човѣшкия организъмъ. Въ музи-калния свѣтъ има изобилни енергии. При музиката трѣбва да приемешъ

сили. Тя е най-разумният език на Истината. Безъ музика нищо не можеш да постигнешъ. Музикантитъ трѣбва да бждатъ хора на Истината. Човѣкъ, който не обича Истината, не може да бжде музикантъ. Единъ народъ трѣбва да пази музикантитъ си, за да трансформиратъ енергиитъ на народа. Музикантитъ трансформиратъ енергиитъ на цѣль народъ. Любовта е въздухътъ, въ който музикантъ се проявява.

— Какво е действието на любовта въ случая?

— Тя влива животъ въ възвишенитъ заложи на човѣшката душа, и тѣ се разцвѣтватъ, както отъ действието на слънчевата свѣтлина и топлина, на влагата и пр. растението покълва отъ спещата въ земята сѣмка и възраства. Хората се заблуждаватъ, че могатъ да бждатъ щастливи въ злото. Свѣтътъ страда отъ безлюбие. Любовта днесъ не е разбрана. Въ нея влиза законътъ на самоотричането.

Силата е въ любовта. Който люби, се подмладява. Като имашъ любовъ, ти си силенъ. Като я нѣмашъ, ти си слабъ. Силата, която се дължи на любовта, е сила непобедима. А пъкъ ако я придобиешъ безъ любовъ, то тая сила е временна, и ти се взема. Като обичашъ злитъ, ти ги спечелвашъ. Като обичашъ враговетъ, тѣ се обезоржаватъ, капитулиратъ. Когато обичашъ, ще те обича. Не можешъ да познаешъ единъ човѣкъ, ако не го обичашъ. При любовта нѣщата ставатъ ясни, до сѣщашъ се, идва ти на умъ, какъ да постъпишъ и се радвашъ.

Любовъ можешъ да имашъ само къмъ Красотата! Ти можешъ да обичашъ само Красотата. Като обикнешъ нѣкого, виждашъ нѣщо хубаво въ него. Не можешъ да обикнешъ нѣкого, ако не си способенъ да виждашъ хубавото, свѣтлото въ него.

Да обичашъ нѣкого, това значи всѣки день да се оглеждашъ въ огледалото, Защото като обичашъ хората, ти се оглеждашъ въ тѣхъ. Като ги обичашъ, ти обичашъ себе си — Божественото, което работи въ тебе. То работи и у тѣхъ. Като обичашъ другитъ, ти обичашъ Бога въ тѣхъ — Вѣчната Красота въ свѣта.

— Въ що е вѣчното благо?

— Човѣкъ трѣбва да се научи да обича хората, безъ да имъ казва това. Вѣчното благо е въ любовта! Въ любовта ти си въ една градина, дето птичкитъ пѣятъ, изворитъ бликатъ, дърветата цвѣтятъ и зрѣятъ. Тѣ сж покрити съ зрѣли плодове. Тамъ нѣма смъртъ, нѣма умирание, нѣма разлюбване.

Човѣкъ трѣбва да влѣзе въ една школа на любовта. Любовта, мѣдростта и истината не допускатъ противоречия. Това, което Богъ е далъ, е любовта. Това, което го разпредѣля, е мѣдростта. А пъкъ това, което опитва туй, което е дадено, е истината. Какво значи да живѣешъ въ любовта? Това значи мислитъ, чувствата и постѣпкитъ ти да бждатъ въ съгласие съ Великото разумно Начало въ свѣта! Трѣбва да изучимъ, какъ То се проявява въ живота, и както То се проявява, това да вземемъ като мѣрка, за предметно учение.

Божествено учение е това, което дава животъ на хората. Едно учение, което не може да даде миръ на човѣшката душа, прилича на кжца, чийто коминъ не тегли и цѣлата кжца е изпълнена съ димъ. Едно учение трѣбва да има приложение за човѣшкото тѣло, умъ и сърдце.

Всички хора, които живѣятъ съ своитъ лични възгледи и не взематъ предъ видъ Божественото, сж на крива посока.

Човѣкъ мисли, че този го обралъ, че онзи го обралъ. Това сж все заблуждения. Той е образувалъ за свѣта едно понятие, което не е вѣрно. Оставилъ е реалнитѣ нѣща въ свѣта и се занимава съ сѣнкитѣ, и тогава нищо не вижда отъ свѣта. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ своитѣ заблуждения. Знаете ли, колко е мжно това?

Цѣлата природа е предметно учение. Човѣкъ като стане сутринта и види, че слънцето изгрѣва, да се зарадва. Като чуе, че кучетата лаятъ, да се зарадва. Като чуе, че птичкитѣ пѣятъ, да се зарадва. Бждете хубави цвѣтя, че да идватъ възвишени сжщества да възприематъ вашето благоухание. Когато човѣкъ мисли за Разумното Начало въ свѣта, той става благоуханенъ. Великото работи вжтре въ човѣка; ти ще отидешъ при него като нѣкой ангелъ да отвалишъ камъка, за да се яви То въ него.

— Кое характеризира днешния моментъ?

— Сега е преходенъ периодъ. Днесъ една култура преминава въ друга. Новото ще вземе надмощие. Сега иде нѣщо разумно. Любовта трѣбва да изпълни въздуха. Хората трѣбва да повѣрватъ въ онзи планъ, който сжществува, за изграждането на новия животъ. Единъ день придобивкитѣ на всички народи ще бждатъ общо достояние. Между всички народи има вече представители на новата, шестата раса.

Това, което иде днесъ въ свѣта, е братство на всички сжщества. Слънчевата система влиза сега въ една духовна областъ, която е населена съ по-напреднали сжщества, отколкото до сега, и влизането въ тая областъ ще развие у хората шестото чувство, което ще разшири кръгозора имъ за по-голѣмо познание на природата и за по-голѣма възприемчивостъ на новитѣ идеи, които се раждатъ днесъ въ свѣта.

Стрелецъ.

По колелото на зодиака

Ракъ

Синьо небе, бѣли облаци, равна и спокойна следпладнена тишина. Зрѣятъ нивитѣ, разтварятъ чашки полскитѣ цвѣтя и косачи размахватъ въ тактъ изпънати мишци.

Слънчевиятъ празникъ приближава. Младенецътъ става мжжъ и девица — малкото момиче. Ще иде слънцето тамъ въ трепетнитѣ висини на своя огненъ пжтъ, кждето сж най можщи силитѣ и най пламенно сърдцето, ще спре за мигъ вихрения бѣгъ на колесницата и ще огледа хоризонтитѣ на своето далечно царство.

Ще блестятъ въ цѣлата вселена огненитѣ жребци, ще сияе колесницата и усмивка ще се появи върху лжчезарното лице на младия Богъ.

Радостни ще бждатъ небесата, по нивитѣ ще пробѣгне сладостната трѣпка на пладнения зной, а жетваритѣ ще запѣятъ, усѣтили въ себе си поздрава и докосването на слънцето и земята.

Хората ще се пробудятъ отъ мъртвия сънъ и въ тѣхнитѣ сърдца ще се огледа великолепието на свѣта. Ще се скротятъ душитѣ имъ като води на планинско езеро, по огледалната поврхност на които ще побѣгне като крило на водно конче музиката на всемира.

Всѣки ще познава другия по мълчаливия зовъ на сърдцето, защото следъ тоя слънчевъ празникъ въ висинитѣ на вѣчното колело ще се роди голѣмото пламтещо сърдце на обичта.

Синьо небе, бѣли облаци и следпладнена тишина. И въ нашитѣ души плавно се люлѣятъ налѣти житни класове, сърдцата ни се разтварятъ като едри макове, а очитѣ ни закопнѣли чакатъ стжпкитѣ на небесния жетваръ.

Въ трепетнитѣ висини на духа пърха бѣла пгица.

Скоро надъ свѣта ще прозвѣни мелодията на едно сърдце, което има пѣещи струни.

Ще трепне небесната лютня и свѣтътъ въ тая пѣсень ще се роди изново.

Ек. М-ва

Той иде!

Сестри мои, азъ зная, и вие като мене очаквате Него, Възлюбения, чиято бѣла дреха и леки стѣпки сж докосвали земята на нашитѣ домове презъ дългия низъ на времената. Зная, негде скритъ е въ сърдцето, живъ е споменътъ отъ погледа му, отъ който цвѣтята въ китнитѣ градини разцвѣтяваха и дърветата раждаха изобилно плодъ. Зная защо, устнитѣ ни, нѣкога изобилно пили отъ водитѣ на Неговия кристалво чистъ изворъ, днесъ сж пропукани отъ жажда; зная защо, когато мжката е спуснала тъмнитѣ си завеси предъ нашия взоръ, ние пакъ неспокойни очакваме да се яви Той предъ дверитѣ на нашия домъ.

Зная, сестри мои, когато чуете стѣпкитѣ на всадникъ, защо дѣхътъ ви замира за мигъ: — за да чуете, дали не ще стихнатъ стѣпкитѣ край вашитѣ порти, дали не ще се похлопа на тѣхъ.

Друмъ е сестри мои, drumъ минава край всички двери, по друмища бродятъ всѣкакви люде, стѣпкитѣ на мнозина ще заглѣхнатъ край всички двери, мнозина ще похлопатъ на тѣхъ. Ще чуете едни да ви позоваатъ като пълновластни господари въ своитѣ богати замъци; други, видѣли украсата на вашия домъ, ще колѣнчатъ предъ нозетѣ ви, готови слуги, роби да ви станатъ. Нека се пукнатъ устнитѣ ви отъ жажда, нека изнемооще тѣлото ви до смъртъ, но не отдавайте, сестри мои, надеждата на сърдцето си нито на еднитѣ, нито на другитѣ.

Било ли е нѣкжде по свѣта, богатиятъ да има господари и силниятъ да стане слуга. Въ царството, кждето обитава Той, чиято бѣла дреха и леки стѣпки докосватъ земята, нѣма нито господари, нито слуги. Той ще дойде въ мълчание, като невидимитѣ стѣпки на бѣлата свѣтлина на ранна пролѣтна предутрина. Тя ще прогони сѣнкитѣ на мжкитѣ отъ нашия взоръ и очитѣ ни ще видятъ красотата на новия день.

Той ще дойде като полѣха на лекия въздухъ по високитѣ върхове и грѣдѣта ни ще се подвижи като грѣдѣта на младенецъ, който прави първата си свободна вдишка въ новата земя, въ която волно ще обитава.

Той ще дойде като пѣсень, като пѣсенъта на чистъ планински изворъ. Ушитѣ никога не ще престанатъ да слушатъ Неговата вѣчна пѣсень, що ни нашепватъ безмълвието на звезднитѣ нощи и лжчитѣ на слънцето, което непрестанно свѣти.

Зная, сестри мои, и вие като мече очаквате Него, възлюбления на душата ни, чиято бѣла дреха и леки стѣпки сж докаснали земята на нашия домъ.

Той ще дойде! Нека бѣлнатъ стениѣ на нашия домъ, да облѣчемъ най-хубавитѣ си премѣни и запалимъ свѣтилницитѣ на душата си. Той ще дойде въ мълчание, като невидимитѣ стѣпки на бѣлата свѣтлина на ранна пролѣтна предутрина.

Той иде!

И. Х-въ.

ПЪСЕНЬТА

Тя вѣчно пѣй, клокочи вѣвъ гърди,
въ сърдце и всѣка фибра на тѣло ми.
Дори боли, че тѣзъ вълни огромни,
въ кои напиратъ сѣвга да шурти,
не могатъ да изхвъркнатъ въ стълбъ високъ
на струи свѣтли волно на възбогъ.

Та тя е моя въздухъ, жаденъ лъхъ
— невѣмъ още отъ преди крака да стѣпятъ
на земна твърдь! . . . Отъ часъ, кога напжпи
душа отвждъ подъ ангелския дѣхъ,
азъ зра презъ нейний строй на красота
всѣкъ образъ, мисль, поривъ и мечта.

Затуй тѣй въздъхвамъ, птички щомъ съзра
да виятъ съ топъль чуруликъ кржгъ волень
всрѣдъ ширни небеса; и съ взоръ вѣвъ пламъ разтворень,
унасямъ се отъ пѣстрата игра
на багритѣ по нѣжния имъ пухъ.
О, дивенъ си творецъ, Всемирий духъ!

Налъ пѣсенна хармония навредъ
строи безспиръ и видимъ свѣтъ изгражда?
— Затуй душа съ неутолима жажда
пий звукъ и въ всѣкъ допиръ до лжчъ и цвѣтъ.
Затуй те моли, Творче, изъ безднъ
просторъ — чуй на сърдце копнежний звѣнъ:

Кога въ земя ще върнешъ слаба плътъ,
ДУХЪ самъ на кръстопжтъ не изоставяй!
Некъ въ пѣсень вѣчно да живѣй, прославя
всемирни ти закони! Некъ трептять
криле МУ между звездни ти нозе.

Д. Ан-ва

ЩЕ СЕ НАПЪЛНИ

Ще се напълни пакъ изпразнената чаша.
И жадната уста наново ще трепти
предъ чистата струя, която ще се влѣе
подъ блѣсъка красивъ на слънчеви лъчи.

Подъ ромона ѝ чистъ като уханно цвѣте
ще пѣешъ ти, като тревица подъ роса.
И ще благословишъ великата си жажда
и своята тиха скърбъ, донесла радостъта.

Ти само ожадняѣ и съ твойта чаша чиста,
изящна отъ кристалъ, при извора иди.
Ще се напълни тя, ще пиешъ ти, а днеска
за праздната що имашъ, радостна бжди.

ЦВѢТЕ

И азъ съмъ живо като тебе,
и въ мене то тупти —
сърдцето ми; щомъ искашъ, можешъ
да чуешъ него ти.

И азъ се радвамъ като тебе,
и въ мене тя трепти —
душата ми; и пѣе пѣсень,
и радостно лети.

Загадъчни явления

Предсказателен сън.

Бъхъ учителка въ с. С. Това бѣше на 18 Октомврий 1930 год. вечерята. Сънувамъ заминалата си баба, която ми каза на сънъ:

— Утре е сѣбота. Иди си въ града, защото малката ти снаха ще има бебе въ недѣля въ 10 ч. в. Тя те обича, и твоео присѣствие е необходимо. Куриерътъ, който носи пощата, ще дойде утре въ село точно въ 12 ч. на обѣдъ. Ти недей трѣгва съ колегитѣ си, които трѣгватъ по-рано, но чакай куриера, защото той ще ти донесе едно писмо отъ странство. Чакай да ти кажа съдържанието на писмото.

И тя предъ мене отвори едно писмо и ми прочете съдържанието. Следъ това продължи:

— Детето ти куриерътъ ще качи на своя конь, а ти ще вървишъ пешъ. Като минешъ презъ с. Александрово покрай воденицата на зетя си, по една случайностъ той ще бѣде тамъ, и съ тѣхната каруца ще отидешъ въ града, ще сваришъ снаха си неразположена. Тебе ще пратятъ да извикашъ акушерка, обаче, точно когато излизашъ, ще я срещнешъ на вратата. Ще ви се роди дете момче. Понеже това ще бѣде въ недѣля въ 10 ч. в., ще бѣде мѣчно да се върнешъ презъ нощта въ село, но ще дойдатъ случайно да ти кажатъ, че има каруца до с. С., която заминава въ 4 ч. с. въ понедѣлникъ.

Всичко стана така, както каза тя за общо очудване. Куриерътъ наистина ми подаде писмо отъ странство и то точно съ същото съдържание и всичко въ време на пътуването и въ града стана, както каза баба.

Необикновенъ разговоръ.

Това бѣше презъ 1918 год. презъ късна есенъ. Азъ бѣхъ ученичка въ IV кл. въ града Т. Чичо ми бѣше старши стражаръ. При обиколка въ едно село заболѣва отъ петнистъ тифъ. Като се връща въ града, лежи десетина дни напълно изолиранъ. При него не пушаха никого, освенъ лѣкаря и медицинския фелшеръ, който ни бѣше сродникъ. Една нощъ баща ми, който спѣше въ общата спалня, на разсъмване се събуди съ следния викъ: „Бате, тукъ съмъ, ида“!

Мама и всички деца чухме този викъ. Баща ми каза разтревоженъ: „Вижте, колко е часътъ“. Часътъ бѣше точно 6. Той каза още: „Запомнете, точно сега въ 6 часа бати почина“. Следъ около половинъ часъ нѣкой влиза въ двора и чука на прозореца да ни събуди. На въпроса ни, кой е, отговори, че е медицинскиятъ фелдшеръ и иде да ни съобщи, че чичо ни си заминалъ точно въ 6 часа и че въ последниятъ часъ извикалъ: „Ради, ела да те видя“.

И точно въ този моментъ баща ми се е събудилъ у дома съ горния викъ.

О т з и в и, в е с т и, к н и г о п и с ъ

Писмо отъ Франция

Жулъ Ербенъ, инспекторъ на пошитѣ, телеграфитѣ и телефонитѣ въ Франция, пише отъ Лионъ съ дата 16 мартъ т. г. писмо до М. П. въ Бургасъ. Въ писмото, между другото е казано:

„Ние претърпѣхме истински духовенъ преломъ, отъ както се запознахме съ Учителя и съ Неговото учение.

Останахме възхитени отъ истинското братство, което констатирахме да се практикува между нашитѣ братя българи, и ние не преставаме да го практикуваме тукъ.

Надѣваме се да направимъ известенъ напредъкъ при изучаването на българския езикъ, за да можемъ лесно да четемъ Учителя на български и да можемъ да се разговаряме съ Неговитѣ ученици въ благословения день, когато ще ни бѣде позволено да видимъ пакъ Учителя и тѣхъ.

Всѣки четвъртъкъ отъ 17—20 часа ние се събираме, за да мислимъ за Учителя и за всички наши братя по цѣлия свѣтъ.

На 22 мартъ ще отидемъ на планината по случай настѣпването на новата духовна година, за да могатъ нашитѣ души да бждатъ въ пълно единение съ всички наши братя. Нека тя ни донесе радостъ и надежда.“

Случай на ясновидство.

Проф. Литлейонъ е извикалъ вниманието на мнозина съ своитѣ необикновени способности. Едно лице го посещава. Професорътъ му казва:

— Преди да тръгнете за насамъ, вие се разговаряхте съ две лица. Промѣнихте два автомобиля, преди да стигнете до гарата, и пристигнахте тамъ съ голѣмо закъснение. Насмалко щѣхте да пропуснете влака.

И професорътъ описалъ подробно външността на дветѣ лица, съ които говорилъ посетителятъ.

Единъ гражданинъ, който живѣлъ наблизо до жилището на професора, го помолилъ да му помогне да намѣри прѣстена си, който изгубилъ въ гората. Въ кѣсо време професорътъ установилъ точно мѣстото, дето прѣстенътъ е билъ загубенъ. И наистина, той е билъ намѣренъ тамъ.

Едно момче изчезнало, и родителитѣ му се обърнали къмъ професора съ молба да имъ помогне да намѣрятъ сина си. Чрезъ телепатични изследвания професорътъ го намѣрилъ.

Професорътъ така казва за себе си:

Посветилъ съмъ цѣлия си животъ на изучаване телепатията, вибрациитѣ, които съществуватъ въ организма и господството на духа

надъ материята. Моятъ мозъкъ представлява една радиостанция, отъ която съобщенията се предаватъ на външния свѣтъ по безжични вълни, и отговоритѣ се връщатъ въ форма на краски, думи и звуци. Никога не съмъ изпадалъ въ трансъ и всичкитѣ си опити съмъ правилъ при пълна свѣтлина, предъ хора, които седятъ наоколо ми.

Изследванията на проф. Бергеръ върху електрическитѣ токове въ мозъка

Професоръ Бергеръ отъ Иенския университетъ съ опити е доказалъ, че мозъчната дейность е придружена съ електрични токове. Тѣзи биоелектрични явления липсватъ у новороденитѣ и чакъ следъ шестата седмица се явяватъ. Електричниятъ токъ въ мозъка е нѣколко вида: единъ видъ съ твърде дълги вълни и другъ видъ съ съвсемъ кжси и бързи вълни. Тѣзи биоелектрични токове продължаватъ и презъ време на сънъ, но съвършено спиратъ при изгубване на съзнанието или при упойка отъ хлороформъ. При по-усилена умствена дейность или при по-силно чувствование, което изисква голѣмо вдълбочаване на ума, по-дългитѣ вълни внезапно изчезватъ, а кжситѣ и бързи вълни взематъ надмощие. Споредъ професоръ Бергеръ психичнитѣ процеси не сж само една обикновена „сѣпка“, която придружава физиологичнитѣ процеси, но тѣ сж, напротивъ, единъ активенъ факторъ.

Изъ частния животъ на Ганди

Когато билъ затворенъ веднѣжъ отъ англичанитѣ за 8 месеца въ затвора, той не приелъ апартамента отъ три стаи, които му дали на разположение, но си избралъ най-малката келия въ затвора, отказалъ се отъ избраната храна, която му предлагали и се задоволявалъ съ строгъ вегетариански режимъ. Презъ всѣко денонощие Ганди посвещавалъ въ затвора 5 часа за спане, 2 часа за размишление, 1 часъ за разходка въ градината, 8 часа за рѣчна работа на чекръка и 8 часа за четене и писане. Ганди написалъ въ затвора една книга върху политически и философски въпроси. Всѣки понеделникъ за Ганди билъ день на мълчание. Презъ този день Ганди не ядѣлъ и не пиелъ нищо, прекарвалъ 7 часа въ размишление, не излизалъ на разходка въ градината и 12 часа работѣлъ на чекръка.

Свѣтлината е храна.

Както въздухътъ, така и свѣтлината е храна, необходима за живота. Ако нашата способность да възприемаме свѣтлината е по малка отъ нормалната, въ такъвъ случай ние сме болни. Свѣтлината не само освѣтлява, но и храни. Докторъ Д. Курмелесъ, френски лѣкаръ, е правилъ опити съ рахитични мишки. Турилъ ги е да живѣятъ на тъмно или на режимъ, при който не могатъ да заякнатъ. Но тѣзи мишки се съвзели и добили сили, щомъ започнали да ги хранятъ съ храна, която е била излагана на свѣтлина. Рахитични деца, тия, които сж закѣснѣли въ своето развитие, които не могатъ да ходятъ, хранени съ свѣтлина, бързо заякватъ, коститѣ имъ се втвърдяватъ. Този начинъ на лѣкуване рахитични деца днесъ е много известенъ. Обвивкитѣ на плодетѣ и зеленчуцитѣ сж важни, защото сж вещества, пълни съ слънчева свѣтлина. Ето защо, хубаво е да не хвърляме обвивкитѣ на плодетѣ.

LE BON FILS.

Dans le 15-ème chapitre de l'Evangile de S-t Luc, à partir du 11-ème verset jusqu'à la fin, se trouve la parabole de l'Enfant prodigue. Elle nous fait voir deux fils ayant des capacités tout à fait opposées. Il vint à l'idée du plus jeune de partir pour l'étranger. C'était une bonne idée en effet! Le père, en regardant son fils, sentit s'éveiller en son coeur un sentiment d'amour pour lui. Il lui était cher, ce fils. Et il se dit en lui-même: quel bel enfant! Et comme il est intelligent! Je le laisserai libre d'aller où il veut. Tout d'abord le jeune homme alla s'inscrire comme étudiant dans une université. Il va sans dire que la ville où il devait passer quelques années ne manquait pas de distractions: théâtres, cinémas et autres amusements encore. Il se laissa entraîner dans des histoires d'amour. Une vie de débauche est une affaire d'amour. On s'écrit alors des lettres pleines d'ardentes déclarations; on porte chaque jour de nouveaux costumes, de jolis chapeaux, d'élégantes chaussures. On a des rencontres avec différents amis, on boit toutes sortes de liqueurs, on fume des cigares, on joue du violon. Toutes ces choses, le jeune fils ne les avait pas chez son père. Il tient plutôt la ligne maternelle, il suit le principe féminin. Il veut goûter de tout. Après avoir parcouru le monde et dépensé toute la fortune que son père lui avait donnée, lorsqu'il se vit réduit à faire paître les pourceaux et qu'il ne lui était même pas permis de partager leur nourriture, il se rappela que les serviteurs auprès de son père avaient une situation préférable à la sienne. Il reconnut sa faute et résolut de la réparer en retournant chez son père. Il n'accusa pas sa mère de lui avoir donné de telles dispositions et ne la tint pas responsable de l'état où il se trouvait, en alléguant que si elle avait été meilleure il eût été meilleur aussi; mais lorsqu'il vit sa faute, il se repentit et résolut de la réparer. Il retourna auprès de son père tout pénétré d'une humilité intérieure et lui dit: „Je ne suis pas digne d'être appelé ton fils, mais reçois-moi comme l'un de tes serviteurs. Tout ce que tu m'ordonneras, je l'accomplirai désormais.“

L'aîné des fils tient de la ligne du père; il est mécontent; il y a de l'amour propre en lui. C'est le principe masculin. Le grand fils se mit en colère en voyant que son père avait fait préparer un festin pour fêter le retour du second fils. Il dit à son père: „Depuis le commencement j'ai rempli ta volonté, et jusqu'à présent tu ne m'as pas permis de tuer un chevreau pour me réjouir avec mes amis. Mais pour celui-là, dès qu'il est revenu, tu as fait tuer le veau gras.“ Son père lui dit: „Mon fils, tout ce que j'ai est à toi. Mais ton frère était perdu et maintenant nous l'avons retrouvé.“

Le jeune fils commença mal et finit bien. L'aîné commença bien et finit mal. Nous, les hommes de la terre, nous sommes ces fils. Les gens religieux sont les grands fils, qui remplissent les commandements de Dieu, qui gardent Ses lois, qui prient, jeûnent, vivent dans la piété et se tiennent pour des justes. Mais lorsqu'ils voient la clémence de Dieu envers les pécheurs, ils deviennent mécontents et se plaignent à Lui en ces termes:

„Seigneur, nous prions continuellement, nous T'écoutons, et Toi, Tu ne nous as rien donné; mais à ces pécheurs, Tu as donné et richesse et maisons, Tu les combles de tous les biens.

Lorsque les jeunes fils vinrent sur la terre, ils menèrent joyeuse vie et tous s'empêtrèrent. C'est nous qui sommes ces jeunes fils à qui leur père donna du bien et qu'il laissa libres d'agir à leur guise. Et à nous, notre père nous a donné beaucoup de forces qui sont recélées en nous et que nous pouvons développer. L'organisme humain est si plastique, il est plein d'une telle énergie que l'on peut développer en soi une force énorme. L'homme est l'être le plus élevé de la terre et nul autre être ne possède les dons qu'il a en partage. L'homme le moins habile même est doué de capacités prodigieuses.

Nous sommes venus sur la terre pour faire l'essai de la vie terrestre. Lorsque nous avons derrière nous l'expérience de tous les biens d'ici-bas, lorsque nous avons perdu toutes nos richesses et éprouvé un grand nombre de souffrances et de tourments, une autre conscience s'éveille en nous: il nous vient une profonde connaissance intérieure de notre Père céleste. Nous comprenons qu'il y a un être qui nous aime, qui donne à notre pensée une impulsion pour tout ce qui est grand, qui donne à nos sentiments une impulsion pour tout ce qui est noble, et à nos actes, une impulsion pour tout ce qui est élevé. Il est d'une telle bonté qu'il ne nous tient pas responsables des fautes que nous avons commises. Dès que notre conscience se réveille, nous sentons aussi se réveiller la haute et noble nature que Dieu a déposée en nous. Nous reconnaissons que pour revenir à Lui, nous devons manifester notre nature Divine. Et cela aura lieu au moment où nous nous déciderons à remplir avec amour la volonté de l'Être Suprême dans le monde, à Le servir de tout coeur. Il n'est rien de plus noble que d'aimer Dieu en nous! Il n'est rien de plus noble que d'aimer notre prochain comme nous-mêmes. En servant ainsi, nous nous rapprocherons de notre Père céleste.

Outre l'exemple de ces deux fils, il y a un exemple — du bon fils. Le Christ est le bon fils. Il n'y a rien de plus beau que le bon fils. Il est toujours prêt à faire ce que veut Son Père. Le Christ dit: „Père, que Ta volonté soit faite. Je ne suis pas venu pour faire ma volonté, mais la Tienne.“ Le bon fils agit selon la pensée de son Père. Il accomplit entièrement Sa volonté sans prendre en considération Sa manière de faire envers les autres frères, mais il est prêt à venir en aide à tous ceux que Son Père aime quoiqu'ils soient pécheurs.

L'humanité contemporaine a besoin de tels fils. Nous pouvons être comme le Christ, suivre Son exemple. Nous ne pouvons pas l'être d'un coup mais commençons par les moindre choses. Notre Père nous a donné toutes les possibilités et conditions d'être au nombre des bons fils. La graine du bon fils est déposée en nous. Nous devons la développer pour qu'elle projette ses racines dans le monde Divin, qu'elle croisse et pour que puissent y couler les sucs de la vie „une“. Le Christ dit: „Je suis la vigne, vous êtes les branches.“ Puisse nous être des branches fécondes de cette vigne vivante.

Si nous pensons, sentons et agissons bien, nous sommes de bons fils. Si nous aimons notre prochain, nous sommes de bons fils. Si nous aimons Dieu, nous sommes de bons fils.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Abonnement étranger 150 Levas ou 2 Do